

The Awakening / Пробудження

КУПИТИ

Уявіть світ, де розкішні прийоми, запах жасмину, блиск віял і мережив приховують бурю справжніх почуттів. Це епоха, у якій жінки мали бути втіленням покори, а кохання — зручним і пристойним. Але Една Понтельє не створена для мовчання. Одного дня вона відчуває: серце прагне більшого. Любов, що розквітає в ній, стає водночас її пробудженням і випробуванням — ніжною, болючою й неминучою. Жінка наважується жити й кохати наповну, навіть якщо за це доведеться заплатити всім.

Пробудження — це як Бріджертони з глибоким підтекстом: за фасадом вишуканих манер — шалене прагнення свободи, за усмішкою — заборонене кохання, за тишею — внутрішній бунт. Тут море стає символом пристрасті, а кожен погляд — викликом усталеному світу.

Ця історія — для тих, хто любить поєднання: витонченої епохи заборонених почуттів психологічної глибини.

I

A green and yellow parrot, which hung in a cage outside the door, kept repeating over and over: "Allez vous-en! Allez vous-en! Sapristi! That's all right!"

He could speak a little Spanish, and also a language which nobody understood, unless it was the mocking-bird that hung on the other side of the door, whistling his fluty notes out upon the breeze with maddening persistence.

Mr. Pontellier, unable to read his newspaper with any degree of comfort, arose with an expression and an exclamation of disgust.

He walked down the gallery and across the narrow "bridges" which connected the Lebrun cottages one with the other. He had been seated before the door of the main house.

The parrot and the mocking-bird were the property of Madame Lebrun, and they had the right to make all the noise they wished. Mr. Pontellier had the privilege of quitting their society when they ceased to be entertaining.

He stopped before the door of his own cottage, which was the fourth one from the main building and next to the last. Seating himself in a wicker rocker which was there, he once more applied himself to the task of reading the newspaper.

The day was Sunday; the paper was a day old. The Sunday papers had not yet reached Grand Isle. He was already acquainted with the market reports, and he glanced restlessly over the editorials and bits of news which he had not had time to read before quitting New Orleans the day before.

Mr. Pontellier wore eye-glasses. He was a man of forty, of medium height and rather slender build; he stooped a little. His hair was brown and straight, parted on one side. His beard was neatly and closely trimmed.

Once in a while he withdrew his glance from the newspaper and looked about him. There was more noise than ever over at the house.

The main building was called "the house," to distinguish it from the cottages. The chattering and whistling birds were still at it. Two young girls, the Farival twins, were playing a duet from "Zampa" upon the piano. Madame Lebrun was bustling in and out, giving orders in a high key to a yard-boy whenever she got inside the house, and directions in

I

Зелено-жовтий папуга, який висів у клітці біля дверей, без угаву вигукував: “Забирайся! Забирайся! Чорт забирай! От і добре!”

Він трохи говорив іспанською, а ще якоюсь мовою, якої ніхто не розумів, хіба що пересмішник, який висів по інший бік дверей і невтомно виводив свої флейтові трелі в повітря, дратуючи всіх до нестями.

Містер Понтельє, не маючи можливості спокійно читати газету, роздратовано підвівся з виразом досади на обличчі.

Він пройшов галереєю та вузькими “мостами”, що сполучали котеджі Лебрєнів між собою. Раніше він сидів біля дверей головного будинку.

Папуга й пересмішник належали мадам Лебрєн і мали повне право здійснювати стільки галасу, скільки їм хотілося. Містер Понтельє, своєю чергою, мав привілей віддалятися від їхнього товариства, коли вони переставали його розважати.

Він зупинився біля дверей свого котеджу — четвертого від головного будинку й передостаннього в ряду. Сівши у плетене крісло-гойдалку, що стояло там, він знову взявся до читання газети.

Був недільний день; газета — вчорашня. Недільні випуски ще не дісталися Айлу. Ринкові зведення він уже знав, тож нетерпляче переглянув редакційні статті й короткі новини, які не встиг дочитати перед від’їздом із Нового Орлеана напередодні.

Містер Понтельє носив окуляри. Йому було сорок років, середній зріст, худорлявий, трохи згорблений. Волосся мав рівне, каштанове, розділене проділом, а борода була коротко й охайно підстрижена.

Час від часу він відривав погляд від газети й озирався довкола. У будинку було гамірніше, ніж будь-коли.

Головну будівлю називали просто “будинком”, щоб відрізнити її від котеджів. Балакучі й щебетливі птахи все ще не вгамовувалися. Дві юні дівчини, близнючки Фаріваль, грали дует із “Зампи” на піаніно. Мадам Лебрєн метушилася туди-сюди,

an equally high voice to a dining-room servant whenever she got outside.

She was a fresh, pretty woman, clad always in white with elbow sleeves. Her starched skirts crinkled as she came and went. Farther down, before one of the cottages, a lady in black was walking demurely up and down, telling her beads.

A good many persons of the pension had gone over to the Chênrière Caminada in Beaufort's lugger to hear mass. Some young people were out under the water-oaks playing croquet. Mr. Pontellier's two children were there—sturdy little fellows of four and five. A quadroon nurse followed them about with a faraway, meditative air.

Mr. Pontellier finally lit a cigar and began to smoke, letting the paper drag idly from his hand. He fixed his gaze upon a white sunshade that was advancing at snail's pace from the beach.

He could see it plainly between the gaunt trunks of the water-oaks and across the stretch of yellow camomile. The gulf looked far away, melting hazily into the blue of the horizon. The sunshade continued to approach slowly. Beneath its pink-lined shelter were his wife, Mrs. Pontellier, and young Robert Lebrun.

When they reached the cottage, the two seated themselves with some appearance of fatigue upon the upper step of the porch, facing each other, each leaning against a supporting post.

"What folly! to bathe at such an hour in such heat!" exclaimed Mr. Pontellier. He himself had taken a plunge at daylight. That was why the morning seemed long to him.

"You are burnt beyond recognition," he added, looking at his wife as one looks at a valuable piece of personal property which has suffered some damage.

She held up her hands, strong, shapely hands, and surveyed them critically, drawing up her fawn sleeves above the wrists. Looking at them reminded her of her rings, which she had given to her husband before leaving for the beach.

She silently reached out to him, and he, understanding, took the rings from his vest pocket and dropped them into her open palm. She slipped them upon her fingers; then clasping her knees, she looked across at Robert and began to laugh. The rings sparkled upon her

вигукуючи накази двірникові щоразу, як заходила до будинку, і роздаючи розпорядження слугі в їдальні тим самим гучним голосом, коли виходила надвір.

Вона мала свіжий, привабливий вигляд, завжди вбрана в біле, з короткими рукавами до ліктів. Її накрохмалені спідниці шелестіли, коли вона приходила й ішла. Далі, перед одним із котеджів, жінка в чорному неквапливо прогулювалась туди-сюди, перебираючи розарій.

Багато постояльців пансіону вирушили човном Боуделе до Шеньєр-Камінада — послухати месу. Молодь грала в крокет під водяними дубами. Двоє синів містера Понтельє — міцні хлопчики чотирьох і п'яти років — теж були там, а за ними неквапно, із задумливим поглядом, йшла няня-мулатка.

Містер Понтельє нарешті запалив сигару й почав курити, дозволивши газеті безвольно звисати в руках. Він уп'явся поглядом у білу парасольку, що повільно сунула від пляжу.

Її добре було видно між прямими стовбурами водяних дубів і крізь жовтий килим ромашки. Затока здавалася далекою, розмитою в блакитному серпанку горизонту. Парасолька все повільніше наближалася. Під її рожевою підкладкою йшли його дружина, місіс Понтельє, і молодий Роберт Лебрєн.

Коли вони дісталися до котеджу, обоє сіли, трохи втомлені, на верхню сходинку ганку, навпроти одне одного, спираючись кожен на свій підтримуючий стовп.

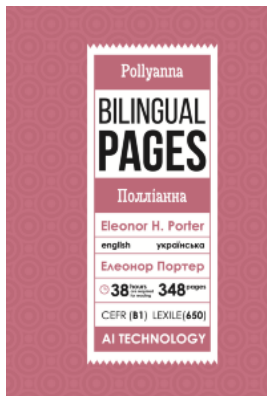
— Яка дурість! Купатися в таку спеку, у такий час! — вигукнув містер Понтельє. Він сам купався ще на світанку. Тому ранок здавався йому довгим.

— Ти згоріла до невпізнання, — додав він, поглянувши на дружину так, як дивляться на кошовну річ, що трохи постраждала.

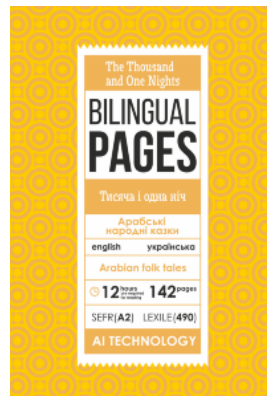
Вона підняла руки — міцні, гарної форми — й уважно оглянула їх, відсуваючи свої рукави кольору лані вище зап'ясть. Погляд на руки нагадав їй про персні, які вона віддала чоловікові перед тим, як піти на пляж.

Вона мовчки простягнула руку, і він, зрозумівши, дістав персні з кишені жилета й поклав у її долоню. Вона наділа їх на пальці, потім обхопила коліна руками, глянула на Роберта й

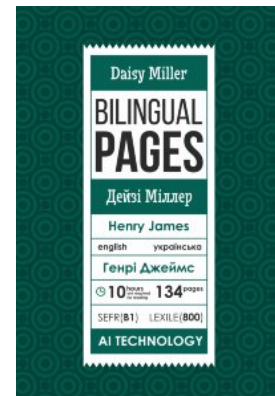
Рекомендована література

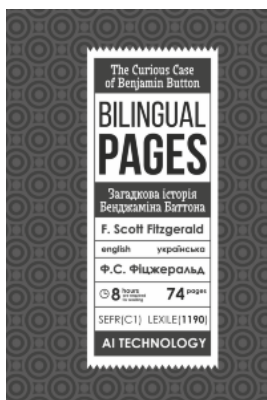
Pollyanna / Полліанна

The Thousand and One
Nights / Тисяча і одна
ніч

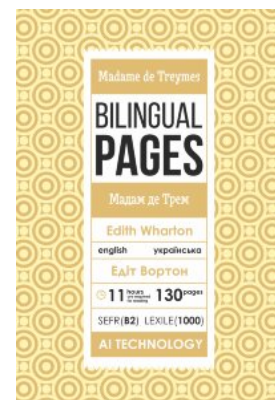
Daisy Miller / Дейзі
Міллер

The Curious Case of
Benjamin Button /
Загадкова історія
Бенджаміна Баттона

Атомні звички. Легкий і
перевірений спосіб
набути корисних
звичок і позбутися
звичок шкідливих

Madame de Treymes /
Мадам де Трем

Перейти до категорії
Білінгвальні книги

КУПИТИ